

Cena 50 gr.

Nakład 160.000

Hindukusz 63

panoramka

DZIENNIKA ŁÓDZKIEGO

Rok XVII Łódź, niedziela 30. IX, i poniedziałek 1. X. 1962 roku Nr 234 (4926)

Zagubiony posterunek

Na najdalszym wschodnim krańcu województwa łódzkiego, gdzie urywa się szosa ze Skierniewic, gdzie rozległe lasy, z których nie wychodząc można przedwędrować z Bolmowa w Łowickiem, aż w powiat grójecki, czyli dokładniej: we wsi Puszcza Marianańska, jedyny całą dobę czynny telefon znajduje się u komendanta posterunku MO — starszego sierżanta Stanisława Gawina.

Komendant niewiele ma nocy spokojnych, okoliczni mieszkańcy często wzywają pogotowie lekarskie dla siebie, weterynaryjne — dla bydła.

Sierżant Gawin sprawuje opiekę nad 7,5 tysiącami „duszy”. Dwie gromady, 33 sołectwa, 44 wioski, ponad 450 kilometrów kwadratowych obszaru — oto teren jego „działalności operacyjnej”. Ma do pomocy pięciu funkcjonariuszy.

Do najdalszej wioski od posterunku jest 17 kilometrów drogi. Milicjanci wyposażeni są w służbowe środki lokomocji — rowery, i cierpią na chorobę zawodową — „jęczmień” w oku. Jęczmień zgina przed zimą, kiedy piaszczyste drożki zamienia się w grząskie bajora i kiedy trzeba będzie odstawić rowery, a do dalekich wiosek brnąć piechotą. Każdy z nich ma obowiązek codziennie być w swoim rewirze i codziennie meldować się na posterunku. Chyba już teraz, Czytelniku, nie dziwisz się, że postanowiliśmy poświęcić nasz reportaż sprawie trudnej: służby wiejskiego posterunku...

ce reliktem zacołanej przeszłości.

Ale są i sprawy znacznie bardziej „współczesne” — oto na przykład, przechodzi ze stolicy nakaz przeprowadzenia rewizji u chłopca N., który chłopcem jest już tylko z miejsca zamieszkania, w rzeczywistości pracuje jako robotnik w warszawskiej fabryce i tamże popełnia kradzież.

Są w „rewirze” dwie stacje kolejowe — ulubione miejsce spotkań chulganów. Jest schronisko dla nieletnich, oczekujących na rozprawę sądową i dom poprawczy w Studzieńcu, którego pensjonariusze bardzo lubią uciekać.

Jest — jednym słowem — cały światek spraw wielkich i małych, są przestępstwa i zwyczajni zatoroskami ludzkie, którym trzeba pomóc. Autorytet władzy tego wymaga. I gdzież wśród ludzi; może być miejsce na nudy? Rzeczywiście, pytanie było nieostojowe.

bohaterem naszej opowieści. Mieszkańcy klanają się z szacunkiem, palce komendanta bez przerwy wędrują do daska. Jest w gestach ludzi: mieszczyna zażyłości i poważania. O niektórych z nich komendant mógłby opowiedzieć długą historię. Oto S. — były dezertor. Raz komendant wyciągnął go spod łóżka i oddał w ręce czekających przed domem żołnierzy. Pożegnał się z nimi i, zanim upłynęła minuta, S. zdał się zwać. Po pół roku ludzie donieśli, że delikwent ciele noce siedzi w więzieniu i nie wie, co ma dalej robić. No cóż, musiał potem odsiedzieć. „Teraz jest spokojnym obywatelem” — powiada sierżant Gawin, szlutać następnemu przechodniowi.

Komendant siada za biurkiem i pisze: „Zważywszy na straszliwą demoralizację młodzieży, na degenerację pokolenia urodzonego w rodzinach niaciekich, zwracam się do Wysokiej Rady, aby ukrociła źródło tych nieszczęść — pijactwo, zabraniając wyszynku wódki w miejscowej gospodzie”.

Komendant nie przytacza w liście faktów, które go skłoniły do napisania, ale mógłby długo o nich mówić.

Mieszka w jednej ze wsi Paweł K., ojciec pięciorga dzieci. Dzieci bitych i głodzonych.

JEDEN Z PISARZY WYRAZIŁ SIĘ KIEDYS, ŻE „JAK CZĘSTY DESZCZ I ZBYTEK WILGOCI SZKODZI KWIATOM, TAK CZĘSTE LZY SZKODZĄ DZIECIOM”. PRZEPROWADZAJĄC WIĘC ANALOGIĘ, MOŻNA POWIEDZIEĆ, IŻ UŚMIECH WYWIERA ZBAWIENNY WPLYW NA SAMOPOCZUCIE DZIECKA, NA JEGO PRAWIDŁOWY ROZWOJ. UŚMIECH SZCZERY, PROMIENNY, RADOSNY, KTÓRY WYKWITA NA TWARZY DZIECKA SZCZĘŚLIWEGO.

„Panorama” ogłasza konkurs na „Uśmiech dziecka”

Począwszy od tego tygodnia, redakcja przyjmować będzie zdjęcia uśmiechniętych dzieci (format ze względu na warunki techniczne gazety co najmniej 6x9 — duże zbliżenie twarzy). Najlepsze, zakwalifikowane do druku przez redakcyjne jury, fotki zamieścimy na łamach „Panoramy”. Drugim etapem konkursu będą wybory (przez ogół czytelników) dwóch najlepszych zdjęć — chłopca i dziewczynki.

LAUREACI OTRZYMAJĄ OD REDAKCJI ATRAKCYJNE NAGRODY. CIEKAWĘ UPOMINKI ROZŁOSOWANE TEŻ ZOSTANĄ POMIĘDZY UCZESTNIKÓW PLEBISCYTU.

ALE NIE NA TYM KONIEC. DLA WSZYSTKICH BOWIEM DZIECI, KTÓRYCH ZDJĘCIA ZOSTANĄ NADESŁANE DO REDAKCJI, „PANORAMA” ZORGANIZUJE POD KONIEC BRUDNIA WIELKĄ IMPREZĘ ROZRYWKOWĄ.

A WIĘC JUŻ W PRZYSZŁĄ NIEDZIELĘ

oddajemy swe łamy do dyspozycji uśmiechniętych dzieci

PS.: Zdjęcia z podanym na odwrocie imieniem i wiekiem dziecka (do lat 10) oraz nazwiskiem i adresem rodziców, prosimy nadsyłać na adres: „Dziennik Łódzki”, Łódź, Piotrkowska 56, z dopiskiem na kopercie „Uśmiech dziecka”.

Ośmiu przeciw górom

Ośmiu ludzi stoi w obliczu wielkiej próby sił. Przez okres ponad dwóch miesięcy znajdują się będą o tysiące kilometrów od domu, zagubieni w skalistej ciszy na wysokości równającej się niemal najwyższemu wierzchołkowi Europy — Mount Blanc. Później już stale towarzyszyć im będzie krajobraz wiecznego śniegu. Aż do ostatniego obozu pośredniego, kilometr poniżej szczytu, trzeba będzie wnieść na własnych plecach tysiące kilogramów bagażu. Krótki, radosny moment zatknięcia flagi na szczycie trzeba okupić olbrzymim wysiłkiem. Przyszły sukces zależy od wielu czynników — dobrej organizacji, wytrzymałości alpinistów, niemniej również od umiejętności współzycia całego zespołu. Dobrze „zgrany” zespół do takiej wyprawy, to rzecz szczególnie trudna i odpowiedzialna. Posłużono się i tym razem wypróbowaną przez alpinistów metodą: zarząd Klubu wyznaczył kierownika wyprawy, ten z kolei wybrał sobie następ-

niego uczestnika, we dwóch wybrali trzeciego, i tak dalej.

Na str. 3, przedstawiamy członków łódzkiej ekspedycji alpinistycznej, która latem 1963 r. wyruszy do Afganistanu w góry Hindukuszu.

ciąg dalszy na str. 3.

Business is business

Stany Zjednoczone ogarnęła histeria strachu przed atakiem atomowym „czerwonych”. Histeria ta systematycznie rozniecana przez wpływowe kółka zwolenników zimnej wojny jest bardzo dogodna dla rozmaitych „businessmenów”, umiejących robić pieniądze na wszystkim, nawet na strachu ludzkim. Powszechnie znana jest kampania produkcji, reklamy i sprzedaży schronów przeciwatomowych. Obecnie radio i telewizja, gazety i czasopisma rozpoczęły reklamę maści rzekomo posiadających właściwość „odpychania neutronów, protonów i innych elektronów”, następnie specjalnych fartuchów ratujących przed opadami radioaktywnymi, a nawet „patentowanych pigulek przeciwko następstwom promieniowania”. Aby interes szedł!

panoramka

Kowalskim urdził się synek, ich sąsiadom Malinowskim — córeczka. Do „dużych pokoi” — 18 m kw. — wstawiono głębokie wózki. Dwa łóżeczka starszych dzieci plus szafa, plus wózek, trochę zabawek — miejsca zostaje co niemiara. Potem wózki zamienia się na łezanki, łóżeczka na tapczany, a mimo to jest wygodnie. Ciasno się robi, kiedy przychodzą półki z książkami, przyrządy sportowe i narzędzia do majsterkowania. Rozpacz — kiedy Andrzej Kowalski i Barbara Malinowska mówią rodzicom: — Kochany się, Chcemy się pobrać. Pobrać się... doskonale. Ale gdzie mieszkać? Andrzejów Kowalski i Barbara Malinowska było w Polsce w 1960 r. okrażli 245 tysięcy. Pokochali się, pobrałi i nie mieli gdzie mieszkać. To znaczy, przepaszam, nie nocowali pod mostem. W miesiące pani Malinowska albo pani Kowalska postanawiały: przynosimy się do kuchni, starsze dzieci zostają gdzie były, młode małżeństwo bierze nasz pokój. Na wsi pani Kowalska albo pani Malinowska mówiły: nie ma mi trzeciej izby, więc póki co młodzieży mieszczą się w naszej. Kochany swoje dzieci, rezygnowały z wygodny, szły do kuchni, zostawiały im pokój, albo wpro wadzały dzieci do własnego pokoju, rezygnowały z wygodny, żeby im pomóc. Więc 245 tysięcy Andrzejów i Barbar kochało się, pobrało i nie miało wia snego mieszkania. Gdyby państwo chciało dać wszystkim nowożeńcom 2 izby — pokój z kuchnią — poszłaby na to cała pięciolatka budownictwa mieszkaniowego: 2 miliony izb w miesiące 1 na wsi, wszystkie izby z budownictwa rad narodowych i budownictwa spółdzielczego. To znaczy, że wyprowadzić nie ludzi z pomieszczeń niemieszkalnych musiałoby być odożone na „kiedys”... I że nie można by likwidować zagrożonych zawaleniem się ruder. Ani sprowadzić do miast niezbędnych fachowców. Ani powiększyć powierzchnię mieszkalnej duży

rodzinom. Ani rodziców klęczących się współlokatorów. Cała pula budownictwa dla Andrzejów i Barbar!

Nikt nie wyda takiego postanowienia. Takiego postanowienia nie będzie, choć szczęście świeżo założonej rodziny jest

Jedną z najważniejszych ludzkich spraw. W 1955 r. padł w Polsce rekord: urodziło się 793 tysiące dzieci. Z nich, według prognozy demograficznej, 778 tysięcy dożyje wieku matczynskiego w latach 1973 i 1976. Mało prawdopodobne, by nawet wówczas udało się zapewnić im własne mieszkania.

To tylko jeden obraz i tylko jeden przykład z dziesiątych demografii. Praktyka ekonomiczna, nie dobre chęci rządzą losom naszych dzieci. Łatwiej przyswoić wielkość rodziny do możliwości jej wychowania i kształcenia, niż nagiąć fundusze osobiste i społeczne do żywiołu nie kontrolowanej rozrodczości.

— Twój rodzice wyrazili zgodę na nasz ślub, ale tak się wzruszyli, że zamiast nam, składają sobie gratulacje...

